

Vis

Dorurot

Prin fereastră Caru Mare,
Strălucește în oglindă,
Ceru-ntreg e-o lume care
În neliniști mă scufundă.
Lună, tu, atâtea nopți,
Despletindu-ți tot argintul,
Sufletul meu sclav îl porți,
Vraja ta-n abis pierzându-l!
Și din mantia-ți de stele,
Vise în mănunchi presari,
Toate grijile-mi grele
Se topesc când tu apari...
Nu mi-e teamă că nu plouă,
Că-s bolnav, că n-am noroc.
Că pământu-i tot o rană,
Că păcate curg potop!
Lună, hai destramă visul,
Altfel mâine sunt pierdut!
Voi visa tot necuprinsul
Ce-astă noapte l-am văzut.
Mari, ca-ntinderea de stele,
Năzuințe s-or aprinde.
Doamne, dă-mi să am putere
Și calea spre a le cuprinde!
Prin fereastră Caru Mare,
Urcă oiștea strâmbă-n tindă,
Mâine, cu sapa-n spinare,
Omule uită de-oglină!...

-Omule, ce fără preget,
Ziua-ntreagă ai săpat,
Te-ai gândit cumva la suflet,
Să-l plivești, să-l ții curat? !...